

Uitgifte

Repertoriumnummer
2022 /
Datum van uitspraak
15 september 2022
Rolnummer
2021/AB/317
Beslissing waartegen beroep
20/637/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALEZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen
tegensprekelijk arrest
definitief

IRIS FACILITY SOLUTIONS NV, ON 0453.520.233, met zetel te 1140 EVERE, Bazellaan 5,
appellante, vertegenwoordigd door mr.

tegen

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, ON 0206.731.645, met zetel te 1060 BRUSSEL,
Victor Hortaplein, 11, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr.

Na beraad, spreekt het arbeidshof Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de 5^e kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 19 maart 2021, in de zaak met algemeen rolnummer 20/637/A,
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 19 april 2021,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

I. Feiten

Op 26 oktober 2018, om 08.40 uur, voerde de inspectiedienst van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ), samen met andere overheidsdiensten, een controlebezoek uit in het shoppingcenter Zuid, gelegen te 9000 Gent, Woodrow Wilsonplein.

Tijdens deze controle werd een werknemer, m.n. de heer C., aangetroffen. Hij hield voor deeltijds te werken doch kon geen deeltijdse arbeidsovereenkomst voorleggen op de plaats van tewerkstelling.

Er werd een onderzoek gevoerd naar deze feiten. Hieruit bleek dat de heer C. als schoonmaker tewerkgesteld was bij de nv Iris Facility Solutions op grond van een arbeidsovereenkomst voor werklieden, met een vast uurrooster van 24,15 uren per week.

Door de inspectiedienst van de RSZ werd op 9 november 2018 een pro justitia opgesteld tot vaststelling van een inbreuk op artikel 157 van de programmawet van 22 december 1989.

De RSZ besliste op 19 november 2019 over te gaan tot een ambtshalve regularisatie van de bijdragen op grond van artikel 22ter, tweede lid, van de wet van 27 juni 1969, waarbij de bijdragen, bij ontstentenis van openbaarmaking van de deeltijdse werkroosters, berekend werden op het verschil tussen het aangegeven loon en het loon voor voltijdse prestaties van de heer C., en dit voor de niet verjaarde periode van 27 oktober 2017 t.e.m. 26 oktober 2018.

Bij aangetekend schrijven van 19 november 2019 werd de nv Iris Facility Solutions aangemaand tot het betalen van 6.105,10 euro aan bijdragen en aanhorigheden voor de periode van het vierde kwartaal 2017 t.e.m. het vierde kwartaal 2018.

Hoewel de nv Iris Facility Solutions zich niet kon verzoenen met de beslissing van de RSZ van 19 november 2019, betaalde zij op 5 december 2019 het bedrag van 6.105,10 euro 'onder voorbehoud'.

De nv Iris Facility Solutions wendde zich vervolgens tot de arbeidsrechtbank om het geschil te beslechten.

II. Procedure in eerste aanleg

Op 6 mei 2020 is de nv Iris Facility Solutions overgegaan tot dagvaarding van de RSZ voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

De zaak werd ingeschreven onder het algemeen rolnummer 20/637/A.

De eis van de nv Iris Facility Solutions strekte ertoe haar vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren; het getuigenaanbod te aanvaarden; te zeggen voor recht dat voor de periode van het vierde trimester 2017 t.e.m. het vierde trimester 2018 de heer C. moet worden beschouwd als tewerkgesteld op deeltijdse basis a rato van 24 uren per week en geenszins als voltijdse werknemer kan worden beschouwd voor de voormelde periode; de beslissing van de RSZ van 19 november 2019 te vernietigen; de RSZ te veroordelen tot de terugbetaling van de door de nv Iris Facility Solutions betaalde sociale bijdragen ten belope van 6.105,10 euro, meer de interesten aan 7 % vanaf 5 december 2019 tot de datum waarop algemene betaling tussenkomt; ten slotte de RSZ te veroordelen tot de kosten van het geding.

De Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel besliste, in het op tegenspraak gewezen vonnis van 19 maart 2021, de vordering van nv Iris Facility Solutions ontvankelijk maar ongegrond te verklaren en haar te veroordelen tot de kosten van het geding.

De nv Iris Facility Solutions voelde zich gegriefd door het vonnis van de eerste rechters.

III. Procedure in hoger beroep

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 19 april 2021, stelde de nv Iris Facility Solutions hoger beroep in tegen het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 19 maart 2021.

De zaak werd ingeschreven onder het algemeen rolnummer 2021/AB/317.

Bij beschikking van het arbeidshof Brussel van 17 juni 2021 werden overeenkomstig artikel 747, §2 Ger. W. conclusietermijnen en een rechtsdag bepaald.

Bij (synthese)besluiten, neergelegd ter griffie op 31 januari 2022, vordert de nv Iris Facility Solutions:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het vonnis a quo te vernietigen;
- de vordering van de nv Iris Facility Solutions ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het getuigenaanbod conform artikel 915 Ger. W. te aanvaarden en zodoende middels getuigen toe te laten:
 - dat de heer C. geen voltijdse tewerkstelling uitoefende bij de nv Iris Facility Solutions o.a. voor de periode van het vierde trimester 2017 t.e.m. het vierde trimester 2018;
 - dat de heer C. enkel zijn uren conform het contract uitoefende, daar hij nog studies volgde aan het Hoger Diocesaan Godsdienstinstituut te Gent en daarnaast zelf seminaries gaf aan de Gentse School voor Metafysica, waardoor een voltijdse tewerkstelling voor hem niet mogelijk is;
- te zeggen voor recht dat voor de periode van het vierde trimester 2017 t.e.m. het vierde trimester 2018 de heer C. moet worden beschouwd als tewerkgesteld op deeltijdse basis a rato van 24 uren per week en geenszins als voltijdse werknemer kan worden beschouwd voor de voormelde periode;
- de beslissing van de RSZ van 19 november 2019 te vernietigen;
- de RSZ te veroordelen tot de terugbetaling van de door de nv Iris Facility Solutions betaalde sociale bijdragen ten belope van 6.105,10 euro, meer de interesten aan 7 % vanaf 5 december 2019 tot de datum waarop algemene betaling tussenkomt;
- de RSZ te veroordelen tot de kosten van het geding.

Bij (synthese)besluiten, neergelegd ter griffie op 30 maart 2022, vordert de RSZ:

- het hoger beroep van de nv Iris Facility Solutions af te wijzen als ongegrond;
- het bestreden vonnis te bevestigen in al zijn beschikkingen;
- de nv Iris Facility Solutions te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding.

De partijen hebben hun grieven en middelen mondeling uiteengezet op de openbare zitting van 19 mei 2022.

Na het sluiten van de debatten nam het arbeidshof de zaak in beraad om uitspraak te doen.

IV. Grieven van het hoger beroep

IV.1

De nv Iris Facility Solutions is gegriefd door het vonnis a quo.

Zij betwist niet dat de heer C. op de dag van de controle geen deeltijdse arbeidsovereenkomst kon voorleggen op de plaats van tewerkstelling. Wel wordt, volgens haar, het vermoeden van een voltijdse tewerkstelling weerlegd. Hiervoor wordt verwezen naar het uurrooster in de arbeidsovereenkomst, de sociale documenten, de door de werknemer ingevoerde uren, de verklaring van de heer C., het schrijven van de werkgever van 12 december 2018, de aangifte van tijdelijke werkloosheid, het schrijven aangaande de studies en het onderzoeksverslag van 9 november 2018. Al deze elementen tonen aan dat de heer C. tewerkgesteld was op deeltijdse basis, a rato van 24,25 uur per week, en niet op basis van een voltijdse tewerkstelling. In ondergeschikte orde wordt een getuigenaanbod gedaan.

Het onder voorbehoud betaalde bedrag van 6.105,10 euro moet door de RSZ worden terugbetaald, meer de interesten aan 7 % vanaf 5 december 2019.

IV.2

De RSZ verwerpt de grieven en middelen die het hoger beroep schragen.

Het staat vast dat de heer C., als deeltijdse schoonmaker, op 26 oktober 2018 geen deeltijdse arbeidsovereenkomst kon voorleggen aan de sociale inspecteurs. Het betreft hier een inbreuk op artikel 157 van de programmawet van 22 december 1989. Conform artikel 22ter van de wet van 27 juni 1969 geldt in dat geval, behoudens het bewijs van het tegendeel, een vermoeden van voltijdse tewerkstelling. De nv Iris Facility Solutions, op wie de bewijslast rust, faalt dat vermoeden te weerleggen. Elk bewijs ontbreekt dat de heer C. in de periode van 27 oktober 2017 t.e.m. 26 oktober 2018 daadwerkelijk lessen heeft gevolgd aan het Hoger Diocesaan Godsdienstinstituut en/of zelf seminaries heeft georganiseerd. De arbeidsovereenkomst, de aangifte van tijdelijke werkloosheid, alsook de andere sociale documenten zijn geen objectief tegenbewijs. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de heer C. De vraag waar het arbeidsreglement kan worden geraadpleegd, is zonder relevantie aangezien de inbreuk betrekking heeft op het niet kunnen voorleggen van de deeltijdse arbeidsovereenkomst op de plaats van tewerkstelling. Het aanbod tot getuigenverhoor moet worden afgewezen omdat er reeds een verklaring werd afgelegd. Het tegenbewijs wordt niet geleverd, zodat het hoger beroep ongegrond is en het vonnis a quo moet worden bevestigd.

V. Bespreking

V.1 Ontvankelijkheid

Het bestreden vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel dateert van 19 maart 2021.

Dat vonnis werd kennelijk niet betekend.

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 19 april 2021, werd hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 19 maart 2021.

Het hoger beroep werd ingesteld binnen de termijn voorzien in artikel 1051 Ger. W.

Het verzoekschrift voldoet aan de vormvoorschriften van artikel 1057 Ger. W.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld. Het is ontvankelijk, d.w.z. dat het kan worden onderzocht en beoordeeld.

V.2 Gegrondheid

V.2.1

Tijdens een controle van de inspectiedienst van de RSZ op 26 oktober 2018, om 08.40 uur, in het shoppingcenter Zuid, gelegen te 9000 Gent, Woodrow Wilsonplein, werd de heer C. als schoonmaker aangetroffen. Hij hield voor deeltijds te werken doch kon ter plaatse geen deeltijdse arbeidsovereenkomst voorleggen.

De RSZ besliste op 19 november 2019 over te gaan tot een ambtshalve regularisatie van de bijdragen op grond van artikel 22ter, tweede lid, van de wet van 27 juni 1969, waarbij de bijdragen, bij ontsteltenis van openbaarmaking van de deeltijdse werkroosters, berekend werden op het verschil tussen het aangegeven loon en het loon voor voltijdse prestaties van de heer C., en dit voor de niet verjaarde periode van 27 oktober 2017 t.e.m. 26 oktober 2018.

Artikel 22ter, tweede lid, van de wet van 27 juni 1969 stelt:

“Bij ontstentenis van openbaarmaking van de deeltijdse werkroosters bedoeld bij de artikelen 157 tot 159 van dezelfde wet, worden de deeltijdse werknemers vermoed, behoudens bewijs van het tegendeel, hun prestaties te hebben geleverd in uitvoering van een arbeidsovereenkomst, in de hoedanigheid van voltijdse werknemer.”

Artikel 22ter van de wet van 27 juni 1969 verwijst naar artikel 157 van de programmawet van 22 december 1989. Deze bepaling is van toepassing bij vaste uurroosters.

Artikel 157 van de programmawet van 22 december 1989 bepaalt:

“Een afschrift van de arbeidsovereenkomst van de deeltijdse werknemer, schriftelijk vastgesteld overeenkomstig artikel 11bis van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, of een uittreksel van die arbeidsovereenkomst met de werkroosters en met de identiteit van de deeltijdse werknemer waarop deze van toepassing zijn, alsmede zijn handtekening en die van de werkgever, moet worden bewaard, hetzij in papieren vorm, hetzij in elektronische vorm, op de plaats waar het arbeidsreglement kan worden geraadpleegd met toepassing van artikel 15 van de wet van 8 april 1965 tot instelling van de arbeidsreglementen. (...)”

Artikel 15 van de wet van 8 april 1965 stelt:

“Een bericht met opgave van de plaats waar het arbeidsreglement kan worden geraadpleegd, moet worden aangeplakt op een zichtbare en toegankelijke plaats.

Het bericht met opgave van de plaats waar de teksten waar het arbeidsreglement op basis van artikel 6, § 2 desgevallend naar verwijst, moet kunnen worden geraadpleegd en moet worden aangeplakt op een zichtbare en toegankelijke plaats.

De bij de artikelen 11 tot en met 14bis voorgeschreven berichten en ontwerpen van reglementen of van wijziging in een bestaand reglement, moeten op dezelfde plaats worden aangeplakt.

Iedere werknemer moet, op elk ogenblik en zonder tussenpersoon, inzage kunnen nemen van het definitieve reglement en de wijzigingen er aan, in een gemakkelijk toegankelijke plaats. De werkgever geeft hem bovendien een afschrift ervan en, indien de werknemer een student is in de zin van artikel 120 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, laat de werkgever hem een ontvangstbewijs ondertekenen. (...)

De werkgever houdt eveneens op iedere plaats waar hij werknemers tewerkstelt een afschrift van het arbeidsreglement bij. De Koning kan de nadere regelen voor het naleven van deze verplichting bepalen. (...)”

Uit het samenlezen van artikel 157 van de programmawet van 22 december 1989 en artikel 15 van de wet van 8 april 1965 volgt dat een afschrift (of een uittreksel) van de arbeidsovereenkomst van de deeltijdse werknemer, samen met een afschrift van het arbeidsreglement, bewaard moet worden op iedere plaats waar de werkgever werknemers tewerkstelt.

Het is de werkgever die het toezicht op de prestaties van de deeltijdse werknemers mogelijk moet maken.

Deze bepalingen hebben tot doel het zwartwerk tegen te gaan en de controle te vergemakkelijken (*Parl. St.*, Kamer, 1989-90, 975/10, 45; *Parl. St.*, Senaat, 1989-90, 849/2, 24).

V.2.2

Het is niet betwist dat de heer C. op 26 oktober 2018, naar aanleiding van een controlebezoek, als schoonmaker werd aangetroffen in het shoppingcenter Zuid, gelegen te 9000 Gent, Woodrow Wilsonplein en dat hij, als deeltijdse werknemer bij de nv Iris Facility Solutions, op de werkplaats geen afschrift of uittreksel van de deeltijdse arbeidsovereenkomst kon voorleggen aan de sociale inspecteurs van de RSZ.

Uit niets blijkt dat de nv Iris Facility Solutions op 26 oktober 2018, een afschrift of een uittreksel van de deeltijdse arbeidsovereenkomst van de heer C., samen met het arbeidsreglement, bewaarde op de plaats van zijn tewerkstelling, m.n. in het shoppingcenter Zuid, gelegen te 9000 Gent, Woodrow Wilsonplein.

De nv Iris Facility Solutions ontkent de vaststellingen van de inspectiedienst niet en beweert ook niet dat de deeltijdse arbeidsovereenkomst (met uurrooster), samen met het arbeidsreglement, wel bewaard werd op de plaats van tewerkstelling op het ogenblik van de controle.

De ontsteltenis van openbaarmaking van de deeltijdse werkroosters bedoeld bij artikel 157 van de programmawet van 22 december 1989 staat derhalve vast, zodat de heer C. conform artikel 22ter van de programmawet van 22 december 1989 wordt vermoed, behoudens bewijs van het tegendeel, in de hoedanigheid van voltijdse werknemer arbeid te hebben geleverd.

Het vermoeden van artikel 22ter van de programmawet van 22 december 1989 geldt tot het bewijs van het tegendeel en is dus weerlegbaar. Dat tegenbewijs bestaat in het bewijs dat de

deeltijdse werknemer geen voltijdse prestaties heeft verricht in het kader van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid (Cass., 30 januari 2011, S.10.0052.F, www.juportal.be).

Het komt de nv Iris Facility Solutions toe, opdat het vermoeden zou worden weerlegd, het tegenbewijs te leveren dat de heer C. geen voltijdse arbeid heeft verricht.

V.2.3

De arbeidsovereenkomst en de sociale documenten (individuele rekening, loonbrieven, ...) werden eenzijdig door de werkgever opgesteld en bewijzen niet dat de heer C. geen voltijdse arbeidsprestaties heeft verricht in het kader van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid (stukken 1, 5-6, bundel appellante). Ook het overzicht van de *'ingevoerde uren tussen 18/09/2015 en 31/10/2018'* bewijst niet dat de heer C. geen voltijdse arbeidsprestaties heeft verricht (stuk 7, bundel appellante). Het is niet uitgesloten dat hij in de kwestieuze periode als schoonmaker voor andere klanten van de nv Iris Facility Solutions werkte. Al deze overtuigingsstukken tonen uitsluitend aan dat de heer C. deeltijds werkte, niet dat hij geen voltijdse prestaties heeft verricht. Noch uit de verklaring van de heer C. noch uit de stukken betreffende zijn studies kan met zekerheid worden besloten dat de heer C. in de periode van 27 oktober 2017 t.e.m. 26 oktober 2018 daadwerkelijk lessen heeft gevolgd aan het Hoger Diocesaan Godsdienstinstituut en/of zelf seminaries heeft georganiseerd in de Gentse School voor Metafysica (stukken 8, 12-13, bundel appellante). Deze stukken, voor zover ze überhaupt op hem betrekking zouden hebben, zijn bijzonder vaag en nietszeggend. Ze laten niet toe te besluiten dat de heer C., door het volgen van lessen en/of het organiseren van seminaries, in de onmogelijkheid was voltijdse arbeidsprestaties te verrichten. Ook het schrijven van de werkgever van 12 december 2018, waarin ten onrechte de verplichting tot het bewaren van de deeltijdse arbeidsovereenkomst op de plaats van tewerkstelling bij de werknemer wordt gelegd, bewijst niet dat de heer C., als deeltijdse werknemer, geen voltijdse prestaties heeft verricht in het kader van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid. Er worden in dit schrijven geen overtuigende elementen aangevoerd waaruit het tegenbewijs zou moeten blijken. Dat de heer C. kunstenaar is, volstaat op zich niet als bewijs dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om voltijdse prestaties te verrichten. De aangifte van tijdelijke werkloosheid weerlegt evenmin het vermoeden van voltijdse tewerkstelling. Het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen sluit de facto het presteren van voltijdse arbeidsprestaties niet uit. Ook het gegeven dat bepaalde sociale documenten, die eenzijdig door de werkgever werden opgesteld, in overeenstemming zijn met elkaar, bewijst op zich niet dat de heer C. als deeltijdse werknemer geen voltijdse prestaties heeft verricht. Terecht stellen de eerste rechters dat, in zoverre de voltijdse arbeidsprestaties niet zijn aangegeven, en er dus sprake is van zwartwerk, van deze prestaties geen weergave zal terug te vinden

zijn in de sociale documenten. Uit geen enkel stuk of verklaring blijkt afdoende bewijskrachtig dat de heer C. in de materiële onmogelijkheid verkeerde om in de periode van 27 oktober 2017 t.e.m. 26 oktober 2018 voltijdse arbeidsprestaties te verrichten in het kader van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid. Hij was in de betreffende periode niet bij een andere werkgever tewerkgesteld noch was hij in de lichamelijke (geestelijke) onmogelijkheid voltijdse arbeid te presteren.

De bewering dat de bevoegde diensten niet hebben gevraagd waar de plaats was waar het arbeidsreglement kon worden ingezien, is zonder relevantie omdat de nv Iris Facility Solutions niet betwist dat er op 26 oktober 2018 geen afschrift of uittreksel van de deeltijdse arbeidsovereenkomst van de heer C., samen met het arbeidsreglement, werd bewaard op de plaats van de tewerkstelling.

Al het voorgaande doet het arbeidshof besluiten dat de nv Iris Facility Solutions faalt te bewijzen dat de heer C. geen voltijdse prestaties heeft verricht in het kader van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid.

V.2.4

In ondergeschikte orde vraagt de nv Iris Facility Solutions het vermoeden van voltijdse tewerkstelling te mogen weerleggen door middel van getuigenverhoor.

Het arbeidshof merkt op dat de nv Iris Facility Solutions omstandig haar standpunt heeft uiteengezet met verwijzing naar de verklaring van de heer C. Hij heeft zijn zienswijze schriftelijk uiteengezet (stuk 8, bundel appellante). Het arbeidshof ziet niet in welke elementen nog niet aan de oppervlakte zijn kunnen komen, die niet reeds door de heer C. werden aangehaald. Ook de nv Iris Facility Solutions verschaft hierover geen verduidelijking. Bovendien kan aan de oprechtheid en objectiviteit van de heer C. worden getwijfeld nu, zoals de eerste rechters terecht opmerkten, redelijkerwijs van hem niet kan worden verwacht dat hij spontaan bekend deelgenomen te hebben aan sociale fraude, met een vordering tot terugbetaling van onterecht ontvangen werkloosheidsuitkeringen als mogelijks gevolg. Een verhoor van de heer C. biedt, nu hij reeds een schriftelijke verklaring heeft afgelegd, kennelijk weinig meerwaarde voor de beslechting van het geschil. Hetzelfde geldt voor andere getuigen. Nergens wordt geëxpliciteerd welke getuigen moeten worden verhoord, noch wordt verduidelijkt waarom deze personen tot op heden geen schriftelijke verklaring hebben afgelegd conform de artikelen 961/1, e.v. Ger. W. In die zin staat thans niet vast dat er überhaupt (andere) getuigen zijn, noch dat zij over gegevens beschikken die nuttig zijn voor de beslechting van het geschil.

Het arbeidshof is van oordeel afdoende te zijn ingelicht om met kennis van zaken uitspraak te kunnen doen in het huidige geschil, zodat het aanbod tot getuigenverhoor, op grond van alle voornoemde redenen, wordt afgewezen.

V.2.5

Uit al het voorgaande moet worden besloten dat:

- de nv Iris Facility Solutions niet bewijst dat de heer C. geen voltijdse prestaties heeft verricht in het kader van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid;
- de beslissing van de RSZ van 19 november 2019, waarbij de rijksdienst is overgegaan tot een ambtshalve regularisatie van de bijdragen op grond van artikel 22ter, tweede lid, van de wet van 27 juni 1969, waarbij de bijdragen, bij ontstentenis van openbaarmaking van de deeltijdse werkroosters, berekend werden op het verschil tussen het aangegeven loon en het loon voor voltijdse prestaties van de heer C., en dit voor de niet verjaarde periode van 27 oktober 2017 t.e.m. 26 oktober 2018, gegrond voorkomt.

Hieruit volgt tevens, inzonderheid nu er geen cijfermatige betwisting wordt gevoerd, dat de beslissing van de RSZ, waarbij de nv Iris Facility Solutions werd verzocht tot het betalen van 6.105,10 euro aan bijdragen en aanhorigheden voor de periode van het vierde kwartaal 2017 t.e.m. het vierde kwartaal 2018, gegrond is.

In die zin is het hoger beroep ongegrond en moet het vakkundig vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 19 maart 2021 worden bevestigd.

V.2.6

Artikel 1017, tweede lid, Ger.W. is niet van toepassing op de RSZ ter zake van vorderingen ingesteld door of tegen de bijdrage plichtige werkgevers (Cass 9 mei 1983, *Arr. Cass.*, 1982-83, 1116; Cass., 26 september 1973, *Arr. Cass.*, 1974, 95).

De nv Iris Facility Solutions treedt op in haar hoedanigheid van bijdrageplichtige werkgever en niet in deze van sociaal verzekerde of gerechtigde, zodat artikel 1017, tweede lid, Ger. W. geen uitwerking krijgt (vgl. Cass., 18 oktober 1999, *Arr. Cass.*, 1999, nr. 538).

De nv Iris Facility Solutions moet, als in het ongelijk gestelde partij, op grond van artikel 1017, eerste lid, Ger. W. veroordeeld worden tot de kosten van het geding.

De kosten van het geding worden opgesomd in artikel 1018 Ger. W.

De rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd op grond van artikel 1022 Ger. W. en moet worden begroot volgens artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding.

Er wordt één rechtsplegingsvergoeding toegekend per aanleg en per gerechtelijke band. Deze wordt berekend op basis van het bedrag van de hoofdvordering (Cass., 10 januari 2011, *RW*, 2010-11, 1057).

De vordering betreft een bedrag van 6.105,10 euro, meer de verwijlinteresten (7 %) vanaf 5 december 2019 tot 6 mei 2020, en vanaf dan de gerechtelijke interesten.

Om de waarde van een vordering te bepalen, dient rekening te worden gehouden met de in de inleidende akte geëiste som en met de vóór de inleidende akte vervallen interesten. Zij maken samen de hoofdsom uit die de waarde van de vordering bepalen (art. 557 Ger. W.). De gerechtelijke interesten moeten buiten beschouwing worden gelaten (Van B. Van den Bergh, S. Sobrie, *Wie zal dat betalen...? De rechtsplegingsvergoeding ont(k)leed*, Wolters-Kluwers, Mechelen, 2021, 72-74).

De vordering is vatbaar voor een becijfering in geld en bedraagt 6.285,00 euro.

De vordering is derhalve in geld waardeerbaar (van 5.000,01 tot 10.000 euro).

De rechtsplegingsvergoedingen zijn op 1 juni 2021 en op 1 april 2022 geïndexeerd.

De indexatie is met onmiddellijke ingang van toepassing op de hangende gedingen (Van B. Van den Bergh, S. Sobrie, *Wie zal dat betalen...? De rechtsplegingsvergoeding ont(k)leed*, Wolters-Kluwers, Mechelen, 2021, 12-13).

De appelrechter moet zich, voor wat de indexering van de rechtsplegingsvergoeding verschuldigd voor de procedure in eerste aanleg betreft, plaatsen op de datum van de uitspraak door de eerste rechter (Cass., 1 maart 2019, C.18.0219.N, www.juportal.be). Het bestreden vonnis 19 maart 2021 dateert van vóór de indexering van 1 juni 2021, zodat, wat

, raadsheer m.o.,
, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door , hoofdgriffier.

, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider, verkeert in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt dit arrest ondertekend door , raadsheer m.o. en voorzitter van deze kamer en , raadsheer in sociale zaken, werkgever.

, hoofdgriffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 15 september 2022 door:

, raadsheer m.o.,
, hoofdgriffier.